

17. Irregularitates quædam perpetuæ sunt, quædam temporariæ, et hæ quidem statim desinunt, sublata causa, unde procedunt. Ita qui caret idonea scientia, ætate, libertate, cum liber est factus, cum ætatem, et scientiam adeptus est, recte ordinibus initiatur. Perpetuæ irregularitates, quas induxit Jus Ecclesiasticum, tolluntur venia Sedis Apostolicæ; verum in homicidio voluntario venia dari non solet, neque ei locus est, cum quis animi, aut corporis vitio non est aptus omnino ad suscipiendos ordines, atque ad obeunda munera, quæ eorum propria sunt. In occultis criminibus solvit lege etiam Episcopus, excepto homicidio voluntario (1).

(1) Conc. Trident. sess. 24 cap. 6 de Reform.

(N. S. In Hispania Generalis S. Cruciatæ Commissarius dispensare potest in quibuslibet Irregularitatibus, iis exceptis, quæ contractæ sunt ex homicidio voluntario, Simonia, Apostasia à Fide, Hæresi, aut prava Ordinum susceptione; ut ex Bulla S. Cruciatæ, ut vocant, constat.) *Similiter Apost. in istis Regnis Nuntio quasdam irregularitates tollendi facultas conceditur; ut ex Brevi inserto leg. 4, tit. 4, lib. 2 Novis. Compilat. apparet.*

TITULUS VIII.

QUIBUS MODIS POTESTAS JURISDICTIONIS, ET ECCLESIASTICA BENEFICIA AMITTANTUR.

1 ET 2. POTESTAS JURISDICTIONIS, ET ECCLESIASTICA BENEFICIA VEL PŒNÆ CAUSA, VEL VOLUNTATE NOSTRA AMITTUNTUR.

1.

Amittunt sæpe clerici ecclesiastica beneficia, et amittunt jurisdictionem, quam acceperunt. Ordinis potestas semper in iis fixa hæret, uti hæret in animo character, qui semel impressus deleri non potest, licet interdum aliquis hujus potestatis usu prohibeatur. Verum potestas jurisdictionis, quæ tota pendet ex imperio in subditos, plane tollitur, et extinguatur, cum quis non amplius habet subditos, in quos illam exerceat.

2. Simili modo etiam ecclesiastica beneficia amittuntur. Cum enim ea consistant in jure percipiendi fructus honorum ecclesiasticorum, in officio, in honoris gradu, in jurisdictione, facile intelligitur, hæc omnia tolli posse; iis vero sublatis beneficia amittantur necesse est. Duobus autem modis beneficia, et potestatem jurisdictionis amittimus, voluntate nostra, hoc est

per renunciationem, translationem, permutationem, atque extra voluntatem nostram, ac pœnæ causa, scilicet per depositionem, aut degradationem.

SECTIO I.

DE RENUNCIATIONE.

5. DUPLEX RENUNCIATIO; QUALIS TACITA.—4. QUALIS EXPRESSA EST?—5. AUCTORITAS SUPERIORIS, UT RENUNCIATIO VALEAT.—6. JUSTÆ RENUNCIATIONIS CAUSÆ.—7. DISCRIMEN INTER RENUNCIATIONEM LOCO TANTUM, AC RENUNCIATIONEM LOCO, ET DIGNITATI.—8. BENEFICIA CORAM QUO DIMITTANTUR?—9. RENUNCIATIO PURA, AN SUB CONDITIO.—10. QUÆ IN RENUNCIATIONIBUS OBSERVANDA?—11. RENUNCIATIO FIT ETIAM PER PROCURATOREM.

3.

Renunciatio, quæ et resignatio dicitur (a), definiri potest, ecclesiastici magistratus, et beneficii ex auctoritate superioris sponte, ac legitime facta abdicatio. Ea vel tacita, vel expressa est. Tacita oritur ex facto ipso, atque à Jure inducitur, cum beneficiatus uxorem ducit (1), cum Regularis Instituti professionem emittit (2), cum beneficium consequitur, quod priori repugnat, sive, ut inquirunt, *incompatibile* est (3). Tunc enim vacant beneficia, quæ simul cum nuptiis, cum Regulari instituto, cum altero incompatibili beneficio stare non possunt.

(1) Cap. 1 et 5 de cleric. conjug.

(2) Cap. 4 de Regular. in 6.

(3) Cap 28 de Præben.

(a) *Proprie tamen *renuntiatio* simplex beneficii dimissio, resignatio tamen conditionata, appellantur.*

4. Expressa est, quæ fit verbis dimittendi animum declarantibus, sive ea ore sint prolata, sive comprehensa literis conceptis forma, quæ à jure præscribitur. De his expressis renunciationibus agendum nobis est, quæ olim non probatæ sacris canonibus, in more esse cœperunt, potissimum Alexandro III. Pontifice, justis allatis causis (1).

(1) Cap. 20 de Renunc.

5. Magistratibus, et beneficiis se abdicare cuivis licet, etiam

Pontificatu Maximo, uti Cælestinus V declaravit suo exemplo, et constitutione, quam probavit Bonifacius VIII. (1). Sed tamen vires non habet renunciatio, neque quis abdicatione sua beneficium amittit, nisi se abdicet auctore eo, à quo illud obtinuit, excepto Summo Pontifice, qui supra se ex hominibus habet neminem. Hinc Episcopi recte haud renunciant, nisi renunciatio Sedi Apostolicæ probata fuerit (2), ac nisi justas habeant renunciandi causas.

(1) *Cap. 1 de Renunc. in 6.*

(2) *Cap. 2 §. sicut de Translat., cap. 1 et tot. tit. de Renunc. Antiquitus Episcopi apud Provinciæ Synod. renunciabant.**

6. Causæ sunt imbecillitas corporis; imperitia; conscientia criminis; personæ irregularitas; pernicacia plebis; gravis offensio, sive scandalum (1).

(1) Omnes has causas enumerat, atque explicat diligenter Innocentius III in *cap. 10 de Renunc.*, unde illa tracta sunt carmina:

*Debilis, ignarus, male conscius, irregularis,
Quem mala plebs odit, dans scandala, cedere possit.*

* En quomodo allatas renuntiationis causas exponit Cl. Selvagius, *Inst. Can. lib. 1, tit. 20 §. 15:*

1. Justæ renuntiationis causæ sex enumerantur. 1 *Conscientia criminis.* Prioribus Ecclesiæ sæculis quodcumque grave delictum sufficiens abdicationis causa erat. Quare Potamius, Episcopus Braearensis, quum se carnali quodam crimine pollisset, oblato in Synodo Toletana libello, admissum facinus confessus, sese Episcopatu abdicavit: Acta Concil. Tolet. X *Decret. pro Potamio.* Porro jure *Decretalium* nonnisi crimine, cui irregularitas illigata sit, adigitur Episcopus ad se munere suo exspoliandum.

2. *Debilis corporis*, vel ex infirmitate, vel ex senectute. Hæc de eausa in Concilio Pamphyliaë congregati Patres, renuntiationem admissere Eustathii, ejusdem Pamphyliaë Metropolitanii: *Epist. Syn. Ephes. ad Syn. Pamphyliaë.*

3. *Defectus scientiæ*, quæ in Episcopo oppido est necessaria; verum licet Episcopo eminenti opus sit scientia, mediocris tamen satis habetur, præsertim ubi charitatis perfectione suppletur.

4. *Malitia plebis*, quæ eo veniat, ut Episcopum commisso sibi gregi regendo reddat inhabilem, præsertim si plus vice simplici animorum dissidentium reconciliatio tentata, perlici numquam potuerit; quo nomine Martyrius Ecclesiam Antiochenam dereliquit his verbis: *Clero rebeli, populo inobedienti, Ecclesiæ contaminatæ nuntium remitto, reservata mihi Sacerdotii dignitate:* Theodorus Lector *Lib. 1,* et Nicephorus Calixtus *Lib 15, cap. 18.*

5. *Grave occasione Episcopi obortum scandalum*, quod alias reparare nequeat. Eam ob causam Nazianzenus Sedem Constantinopolitanam ultro dimisit.

6. Denique *Irregularitas personæ*: at vero irregularitas ob defectum natalium, justa renuntiandi eausa non est; hoc enim casu, quum culpa lateat, injuncta congrua penitentia, facile venia datur.

Quinimmo suo muneri renuntiantibus Episcopis, etiam antiquitus nonnumquam ex dimissi Episcopatus redditibus ad vitam sustentandam canonica pensio indulta: Conc. Chalced. *Action. 10* in causa Domni Antiocheni, qui Ecclesiasticæ pacis causa, Antiochenam Ecclesiam libenter dimisit: *Dignemini et statuere ei certus sumplus de Ecclesia, quæ sub me est:* ita Maximus, qui Domino succedebat. Universa Synodus vociferata est: *Omnes cogitatum ejus laudamus.* Notanda omnino hæc Chalcedonensis Synodi sanctio: inde enim primæva *pensionum* Ecclesiasticarum origo simul, et ratio hauritur.

7. Episcopus interdum loco tantum renunciat, interdum loco, et dignitati. Qui loco tantum renunciavit, honorem retinet, et dignitatem episcopalem, licet jurisdictionem exercere non possit, quoniam nullos amplius habet subditos; sed rogatus ab alio Episcopo, recte exequitur in ejus diœcesi, quæ sunt ordinis episcopalis. Qui loco simul, et dignitate se abdicavit, quamquam retineat ordinis characterem, qui deleri non potest, nihil tamen agere potest eorum, quæ ejus ordinis propria sunt (1).

(1) *Cap. 1 de Ordinat. ab Episcopo qui renunc.*

8. Prælati Episcopo inferiores, qui sacrum habent imperium, et Sedi Apostolicæ immediate subjiciuntur, opus habent venia Summi Pontificis, qui eis copiam renunciandi faciat (1). Dignitates, Canonatus, Parochiæ, et cetera beneficia, quorum collatio ad Episcopum pertinet, coram eo dimittuntur. Curandum tamen est, ut intra unum mensem renunciatio rata habeatur, et simul ab Episcopo beneficii collatio fiat; nam nisi eo temporis spatio totum illud negotium expediatur, ad Summum Pontificem jus conferendi transfertur (2).

(1) *Cap. ult. de Renunc.*

(2) Gregorius XIII. *Const. Humano vix judicio* 155 §. 7 et 8 pag. 41 tom. 4 par. 4 Bullarij.

9. Beneficio renunciamus aut pure, ac sine ulla reservatione, aut sub conditione, hoc est cum nobis, aut aliis certam ex beneficio pensionem quovis anno servamus. Hujusmodi renuntiationes his obstrictæ legibus, et conditionibus, fieri nequeunt coram Episcopo, sed Pontificiam auctoritatem postulant (1).

(1) S. Pius V. *Constit. Quanta* 89 tom. 4 par. 5 pag. 10 Bullar. ubi late

tatuitur, quæ ab Episcopis resignationes admitti debeant, et Episcopi ipsi resignata beneficia aut suis, aut resignantium consanguineis, vel affinibus conferre prohibentur. De his resignationibus, quæ reservata pensione fiunt, est etiam in primis observatu digna Constitutio, *In sublimi* 30. Benedicti XIV pag. 43 tom. 1 ejus Bullarii ed. Romæ 1754, edita adversus resignationes, quæ fiunt reservata pensione, et arcano pacto eam extinguendi per certam vim pecuniæ, quæ resignanti persolvitur. Hæ autem reservationes, extinctionesque pensionum irritæ declarantur; præterea statuitur, ne intra sex menses à capta beneficii possessione pensiones deleri possint.

(N. S. A conceptis in certæ personæ gratiam renuntiationibus, miram quantum veteres Patres abhorruerint. Ad rem Origines *Homil. 22 in Leviticum*: Propinquis, agrorum et prædiorum relinquatur hæreditas: gubernatio populi illi tradatur, quem Deus elegerit. Concilium quoque Antiochenum cap. 23 sic decernit: Episcopo non licere pro se alterum successorem sibi constituere, licet ad exitum vitæ perveniat. Quod si tale aliquid factum fuerit, irritum esse hujusmodi, est constitutum. Idem et alia antiqua concilia sancitis canonibus decrevere; præsertim Tolet. IV, can. 19, ubi inter eos, qui ad Sacerdotium, ex regulis canonum, promoveri non debent, et illi enumerantur, qui à decessoribus in Sacerdotium eliguntur.

Nihil tamen prohibet, quominus Episcopus sese Episcopatu abdicans, aut morti proximus, legitimis Superioribus proponat, qui sibi magis ad relictum à se munus suscipiendum, idoneus videatur. In quo veterum Episcoporum vestigiis insistet, qui ut tumultibus solitis in electionibus concitari, irent obviam, ipsi sibi successorem deligebant, quem adhuc viventes eligi curabant.)

40. Multa vero in his renuntiationibus, quæ alterius commodo emittuntur, observanda sunt, ut eæ vim, atque exitum obtineant. Præcipua sunt, ut qui beneficium resignavit, non debeat infra viginti dies post actam renuntiationem (1); ut si beneficium sit jurispatronatus, patronus assentiatur; ut beneficium non sit litigiosum, quia tunc tantum in alterum litigantem conferri potest, neque item sit conjunctum, vel unitum, etiam antequam unio exitum consequatur (2); denique ut beneficiorum Episcopatu inferiorum resignatio publicetur intra certum tempus, certisque in Ecclesiis, cum populus magno numero ad eas confluit, secundum formam, quæ à Gregorio XIII. constituta est (3).

(1) Regula 19. Cancellariæ, quæ de viginti inscribitur.

(2) Conc. Trident. sess. 21 cap. 5, et sess. 23 cap. 18 de Reform.

(3) Gregorius XIII. Constit. *Humano vix judicio* 155 tom. 4 par. 4 pag.

41. Bullar. Quam constitutionem confirmavit, atque ad omnes avertendas fraudes explicavit. Benedictus XIV in *Constit. Ecclesiastica* 10 pag. 57 tom. 2 ejus Bullarii.

In Hispania, post Concordatum an. 1755, nec Prælaturarum renuntiatio, nec resignatio minorum beneficiorum, quæ Regiæ nominationis sunt, absque Majestatis Sæ adsensu in effectum perducitur valet; ut ex Brevi Bene-

dicti XIV, in ipsius Conventionis declarationem lato, legg. item 1 et 6 tit. 22 lib. 1 *Novis. Compilat.*, apparet. Quod ad simplicem tamen ipsorum beneficiorum renuntiationem spectat, illa, ex jure communi, apud nos ab Ordinariis expeditur. Præbendarum, beneficiorum, et officiorum eccles., quorum obtentores, à Rege nominati, possessionem adhuc non ceperunt, apud ipsum Gubernium, per Gratiæ ac Justitiæ Administrum, abque Prælati ullius interventu, dimissio fit.*

41. Renunciamus tam per nosmetipsos, quam per procuratorem, sive clericum, sive laicum, sive unum, sive plures; modo literis consignetur peculiare mandatam, quo facultas resignandi, et beneficii demonstratio contineatur (1). Facta, et probata renuntiatione, frustra renunciantem pœnitet eorum, quæ gessit (2); cum omne amiserit jus in beneficio, quo se abdicavit, et quod non nisi nova electione, aut collatione recuperare potest (3).

(1) *Clem. unic. de Renunc.*

(2) *Cap. 3 de Renunc.*

(3) *Cap. 2 eod.*

V. André, *Diction. Jur. Can.* Edit. Matrit., verbo *Regreso*.*

SECTIO II.

DE TRANSLATIONE.

12. TRANSLATIONIS DEFINITIO.—13. TRANSLATIONES SINE JUSTA CAUSA VETITÆ.—14. EPISCOPORUM TRANSLATIONES SINE AUCTORITATE SUMMI PONTIFICIS FIERI NEQUEUNT.—15. JUSTÆ TRANSLATIONIS CAUSÆ.

42.

Translatio est modus alter, quo voluntate nostra beneficium amittimus. Definitur: ecclesiastici Magistratus de una in aliam Ecclesiam facta mutatio.

43. Episcoporum translationes, quasi spirituale adulterium, improbant antiqui canones (1); sed hoc ita intelligendum est, nisi justa adsit causa: et ita statutum fuit in Synodo Romana habita ab Joanne IX., in qua vindicata est memoria Formosi Pontificis, qui rejecto Episcopatu Portuensi, Romanum acceperat. Neque enim desunt exempla Episcoporum pietate, et doctrina præstantium, qui ob utilitatem, aut necessitatem Ecclesiæ Episcopatum mutarunt, et in ipsa Nicæna Synodo Eustathius Brevæ Episcopus ad Sedem Antiochenam translatus est (2).

(1) Conc. Nicænum *can. 15 col. 59 tom. 2*, Antiochenum *can. 21 col. 594 cit. tom. 2*, Sardicense *can. 1 et 2 col. 658, et sequen.* apud Labbæum *tom. 2 mox relato ed. Venet.*, et alia permulta concilia, quorum canones ex parte refert Gratianus *in caus. 7 quæst. 1*. Apposite S. Hieronymus *ep. 69 ad Oceanum num. 5 col. 415 tom. 1 opp. ed. Veronæ 1754: Et hoc*, inquit, *in Nicæna Synodo à Patribus decretum, ne de alia in aliam Ecclesiam Episcopus transferatur, ne virginis pauperculæ societate contempta, di-tioris adulleræ quærat amplexus.*

(2) Vide Pagium *critic. in Baronium ad an. 524 n. 26 tom. 4 pag. 78 ed. Lucæ 1729*. Similiter S. Gregorius Nazianzenus, relicto Episcopatu, quem pridem habebat, Theodosio M. Imperatore, ad Constantinopolitanum, et alii etiam Episcopi ad alias Ecclesias translati sunt. Ex quibus intelligitur, Episcoporum translationes, quæ justam habebant causam, permissas fuisse.

14. Episcopi nonnisi Summi Pontificis auctoritate ad aliam Sedem transferuntur (1). Et adeo quidem pendet à Pontificis potestate translatio, ut si quis, eo ignaro, mutet Ecclesiam, non novam modo, sed etiam veterem, quam regebat, amittat (2); et si Pontifex Episcopum ad majorem Ecclesiam transferri per-misserit, ad parem, aut ad minorem transire non possit (3).

(1) *Cap. 2 de Translat. Episc.*

(2) *Cap. 5 de Translat. Episc.*

(3) *Cap. 4 eod.*

(N. S. In Hispania complura habemus translationum exempla. Martinus, Episcopus Dumiensis, ad Sedem Bracarensem translatus est: In *Conc. Tolet. X Decret. pro Potamio*: Fructuosus, Episcopus quoque Dumiensis, ad eamdem Bracarensem translatus est: In *Tolet. XVI Can. 12*, Hispalensis in Toletanam, Bracarensis in Hispalensem, et Portucalensis in Bracarensem translatus est. Igitur illa veterum canonum interdictione ambitiosæ dumtaxat Episcoporum translationes vetabantur, haud vero quæ causa necessitatis, vel utilitatis Ecclesiæ fierent. Ad rem Pelagius II: «Non mutat sedem, qui non mutat mentem, id est, qui non causa avaritiæ, aut dominationis, aut propriæ voluntatis, vel suæ delectationis migrat de civitate in civitatem, sed causa necessitatis, vel utilitatis mutatur. Non ergo intelligunt ecclesiasticas regulas, qui hoc negant causa necessitatis, vel utilitatis fieri posse.» *Can. 55 Caus. 7 Quæst. 1*. Adhæc Syn. Carthag. *IV Can. 27*: «Episcopus de loco ignobili ad nobilem per ambitionem non transeat, nec quisquam inferioris ordinis Clericus. Sane si id utilitas Ecclesiæ faciendum poposcerit, decreto pro eo Clericorum, et laicorum Episcopis porrecto, in præsentia Synodi transferatur.... inferioris vero gradus Sacerdotes, vel alii clerici, concessione suorum Episcoporum possunt ad alias Ecclesias transmigrare.»

Ex hoc Carthag. canone bina eruantur veteris disciplinæ capita: 1 Apud Africanos Episcoporum translationes, earundemque causas fuisse in Synodo Provinciæ examinandas, ac præbandas. Idem juris apud Orientales quoque obtinebat; uti ex *Concil. Antiochen. Can. 25* colligere est. Verum procedente tempore Patriarchæ jus translationum usu suum fecere: Socrates *lib. 5 cap. 8, et Lib. 7, cap. 56*; donec tandem Rom. Pontifici reservaretur: *Cap. 1 de Translatione*, et Alphonsus Sapiens *Lege 5 Tit. 3 Partit. 1*. Porro hujusmodi Pontificiæ reservationis jam iude ab V Ecclesiæ sæculo, quædam ini-

tia repetunt; Socrates enim, modo indicatis locis, translationibus Perigenis è Patrensi oppido in Corinthi Metropolim, et Procli à Cizico in Constantino-politanam sedem, R. Pontificis auctoritatem intervenisse scribit.

Alterum, quod ex Carthag. canone efficitur, illud est, nimirum inferiorum Prælatorum translationes facilius admittendas, quippe quod inter Ecclesias, et Clericos Episcopis inferiores tanta necessitudo non est, quanta inter Episcopos, et Ecclesias, quibus spirituali quodam conjugii fœdere arctissime copulantur, haud secus ac ipsemet Christus cum Ecclesiâ; in quod *Magnum Sacramentum*, dixit Apostolus: *Ad Ephesios 5 v. 52*. Igitur inferiores illi Antistites, ubi proprii Episcopi accedebat auctoritas, relictis suis Ecclesiis, ad alias recte migrabant. At contra invito proprio Episcopo, ad aliam transire Ecclesiam Clericis omnino vetitum: *Concilia, Nicænum Can. 16, Antiochenum Can. 5, et Tolet. I Can. 12, Tolet. II Can. 2, Hispalens. II Can. 5, et Tolet. XIII Can. 11.*

In Hispania Regis, qua Patroni nominatoris, adsensus pro Episcoporum translationibus requiritur. *Lex 11 tit. 17 lib. 1 Novis. Compilat.* conditiones exponit pro translationibus ad Archiepiscopatus et Episcopatus Nationis præcipuos exigendas. *Lex 12 tit. 18 ejus. lib.* præcipit, ut solummodo Episcopi ad alias Sedes transferendi proponantur, si id suadere appareat necessitatem vel evidentem Ecclesiæ utilitatem.*

15. Transferitur Episcopus vel utilitatis causa, si alterius Ecclesiæ regimini utilior habeatur (1); vel necessitatis, si ipse populo in odium acerbissimum venerit, si infestum ejus loci ærem ferre non possit, si præsens Ecclesia ab hostibus eversa sit (2). Minorum beneficiorum Rectores transfert Episcopus, cujus in loco ea sita sunt, factaque translatione vacat beneficium; cum Sacri Canones aliquem pluribus Ecclesiis adscribi vetent: qua de re alius erit agendi locus.

(1) *Can. 54 c. 7 q. 1.*

(2) *Can. 42 et 44 c. 7 q. 1.*

In Hispania quoque apud Reg. auctoritatem, vi universalis Jurispatronatus, de beneficiorum permutatione agendum est. *Tit. 18 lib. 1 Novis. Compilat.* nota 17 hæc de re habemus. «Por acuerdo de la Cámara de 27 de mayo de 1758 se mandó no admitir en la Secretaría memoriales sobre permutas, y que los pretendientes hagan estas instancias por la vía reservada; y si de ella se pasasen á la Cámara, se tenga presente por punto general, que en los informes que se pidan á los Ordinarios se les diga que informen, no solo sobre el memorial de los pretendientes, sino tambien de sus edades, y de si hay ó no parentesco entre ellos, y utilidad para las respectivas Iglesias; el valor de las piezas que solicitan permutar, y todo lo demás que se debe atender segun derecho en la admision de permutas; y que hecho, se pasen todas al Fiscal.»

SECTIO III.

DE PERMUTATIONE.

16. PERMUTATIONIS DEFINITIO.—17. QUID IN PERMUTATIONE OBSERVANDUM?—18. QUÆ BENEFICIA RECTE PERMUTENTUR?

16.

Renunciatio, et translationi affinis est permutatio, quæ definitur: mutua beneficiorum dimissio, seu resignatio, ut alter alterius dimittentis beneficium consequatur. Episcopatus sine auctoritate Summi Pontificis, cetera beneficia sine venia Episcopi, cujus in diœcesi sunt, permutari non possunt (1). Qui secus fecit, sententia Judicis beneficium amittit (2).

(1) Cap. 5 de Rer. permut., et cap. unic. eod. tit. in 6; * Clementina unic. quoque de Rer. permut.*

(2) Cap. 7 de Rer. permut.

17. Episcopi esse debet, antequam permutationem fieri sinat, cognoscere causas, propter quas petitur; videre, ne qua fraus lateat (1); exigere consensum eorum, qui jus habent conferendi, eligendi, præsentandi; curare, ut permutatio publice, et eaque serventur, quæ Gregoriana constitutione præscribuntur (2).

(1) Confer Benedictum XIV de Synod. Diœces. lib. 15 cap. 24 num. 8 et seq., qui plura habet, quæ ad permutationes beneficiorum pertinent. Quærit autem, num etiam permutationes comprehendantur *cit. Const. Quanta* 80 S. Pii V, per quam Episcopi resignata beneficia suis, aut resignantium consanguineis, et affinibus conferre prohibentur, et eas comprehendere negat, modo fraus omnis ab his permutationibus procul absit.

(2) *Cit. constit. Humano vix iudicio*, Gregorii XIII.

18. Dum spirituale cum temporali non permutetur, omnia beneficia permutari possunt (1), etiam curata cum simplicibus; exceptis beneficiis unitis, quæ scilicet cedere debent in incrementum alterius Ecclesiæ; reservatis Summo Pontifici, cujus consensu opus est, ut eorum permutatio recte expediatur; denique litigiosis (2).

(1) Cap. 9 de Rer. permut.

(2) Vide Pirhing lib. 3 tit. 19 §. 4 per tot.

SECTIO IV.

DE DEPOSITIONE, ET DEGRADATIONE.

19. QUID DEGRADATIO SIT?—20. SIMPLEX DEPOSITIO DIFFERT À DEGRADATIONE.—21. DEGRADATIO VERBALIS, ET REALIS.—22. QUIBUS PRÆSENTIBUS DEGRADATIO FIAT?—23. QUÆ SINT CRIMINA, QUÆ LOCUM DEGRADATIONI FACIUNT?

19.

Pœnæ causa ecclesiastica beneficia, et potestatem jurisdictionis amittimus per depositionem, et degradationem. Exemplo militaris exaurationis, quæ, detracto cingulo, quod erat insignie militiæ, absolvebatur, etiam Ecclesia suorum militum, hoc est clericorum exaurationem induxit, quam degradationem vocamus, et in qua clerico à summo ad infimum singulorum ordinum insignia detrahuntur (1). Nullum olim inter depositionem, atque degradationem discrimen fuisse videtur (2); sed hodie magnum inter utramque discrimen est (3).

(1) Vetus est mos detrahendi insignia, quæ ordinis propria sunt, cum quis deponitur. Adversus Irænum Episcopum Nestorio addictum constitutum est, ut *ornatuque et nomine sacerdotii penitus exultus, privatus in patrio tantum solo vivere permitteretur*, uti scribit Baronius *ad an. 448 n. 6 tom. 7 pag. 616 ed. Lucæ*. Paulum Alexandriæ Episcopum per ablationem pallii depositum, narrat Liberatus *in Brev. cap. 25 pag. 161 ed. Paris. 1675*. Similia de depositione Ignatii Patriarchæ Constantinopolitani, ex Nicetæ testimonio describit Baronius *ad an. 381 num. 7 pag. 555 tom. 14*. Qui in concilio deponerentur Episcopi, ut impii, ut scelerati, per clamores probris afficiebantur. Soerates *Hist. eccles. lib. 1 cap. 24 pag. 58 ed. Cantabrig. 1720*. Confer Du-Cangium *Glossar. med. et infim. latin. verb. Degradatio*.

(2) Hinc Theologi, et Canonistæ complures degradationem cum depositione confundunt; quod quidem secundum veterem Ecclesiæ disciplinam dici vere, recteque potest, secundum disciplinam recentiorum non potest, uti observat Du-Cangium *Glossar. med. et infim. latin. verb. Degradatio*. Nunc enim depositio à degradatione distinguitur. Jam vero non una, atque eadem erat degradationis ratio. Nam interdum clerici omnino degradabantur, hoc est, omnibus privabantur juribus, et privilegiis clericorum, et prorsus laici habebantur. Interdum ex parte tantum degradabantur, quod pluribus modis fieri solebat. Quidam enim sui ordinis honorem, et dignitatem retinebant, sed ejus munera exercere prohibebantur. Quæ pœna à Concilio Ancyrano *Can. 1 et 2 col. 271 tom. 1 collect. Harduini ed. Paris.* constituta est adversus Presbyteros, et Diaconos, qui in idolatriam lapsi novo certamine confessores evaserant, et Concilio Nicæno *Can. 8 col. 526 tom. 1 ejusd. collection.*, adversus Episcopos Novatianos, qui ad catholicam com-